

Zgodovina rejevalnih psov

Prvi zapisi o uporabi psov za iskanje pogrešanih oseb so iz leta 1707 so zapisani v dokumentih vicarskega samostana St. Bernard, kjer so menihi s svojimi psi »bernardinci« iskali in evali obnemole potnike, ki so opeali na prelazu St. Bernard.

V zgodovino tega prelaza se je zapisal pes z imenom Barry (&vicarsko-nem&ka razliica "Bäri" i.e. Bear, ki je takrat oznaevala temno obarvane pse, kasneje so jo preimenovali v angle&ko razliico Barry)

Barry je 12 let reeval izgubljene ljudi na tem prelazu in il 40 življenj, dokler ga ni eden izmed njih zamenjal za volka in ustrelil. V tistem asu so bili bernardinci temnej&e barve. Po tem dogodku so jih začeli križati z mastifi in od takrat naprej imajo več beline na sebi. Barryja so po njegovi smrti nagačili in je sedaj v naravoslovnem muzeju v Bernu.

Naravno olanje sanitetnih psov, kot so jih takrat imenovali, se je začelo znotraj vojske, v sanitetnih enotah. Leta 1903 je v &vicar&la knjižica o dresuri in uporabi sanitetnega psa, avtorja majorja A. Berdeza. Sanitetne pse so uporabili v rusko-japonski vojni, kjer so psi v strelskih jarkih, med bitko poiskali ranjence in jih z glasnim lajem nakazali. Takrat so največ uporabljali airdale terierje.

Leta 1938 so vicarski gorski reevalci odkrili, da pes lahko da tudi v snežni plazovini odkrije ponesrečena. Leta 1940 so začeli sistematično olati, katerega pobudnik je bil kinolog F. Schmutz, ki je olanje opisal tudi v knjigi (iz&la je leta 1954).

V drugi svetovni vojni, ki je trajala od 1939 do 1945 leta so psi dokazali svoje sposobnosti, saj so na bojiščih v okolico Stalingrada našli 200.000 ranjencev.

V Angliji so leta 1941 začeli uporabljati preolane sanitetne pse, ki so med bombardiranjem iskali ponesrečene. Na žalost je bilo olanje psov premajhno, da bi nudili pomoč tam, kjer je to bilo potrebno. Zelo znan tisti as je bil James Baldwin, ki je vodil oddelke olanih psov za iskanje. Po drugi svetovni vojni so olane drave prišle z olanjem psov za iskanje iz ru&evin. Tako so vicarji leta 1968 prišli z olanjem ru&evincev v dru&tvu z imenom (SVKAS) in leta 1972 izdali prva navodila za olanje reevalnih psov.

REŠEVANJE PSI V SLOVENIJI

Prvi tečaj

za reševanje reševalnih psov za iskanje v snežni plazovini je potekal leta 1952 v Tamarju. S tečajem v ruševini pa so začeli v septembru leta 1977, kjer je Komisija za reševalne pse pri Kinološki zvezi Slovenije (KZS) skupaj z Gorsko reševalno službo organizirala prvi dvodnevni tečaj na ruševinah hiš; podrtih pri gradnji avtoceste Ljubljana / Vrhnika, kamor je povabila 3 preizkušene lavinske pse. Prvi tečaj za reševanje reševalnih psov za iskanje v snežni plazovini je bil leta 1952 v Tamarju.

Drugi tečaj je bil organiziran leta 1979 in

1980 v Podutiku v Ljubljani. Na tečaju so bili poleg tečajnikov reševalci in vodniki lavinskih psov. Leta 1981 in 1982 je komisija za reševalne pse na Igu pri Ljubljani organizirala seminarje za inštruktorje za reševanje reševalnih psov. Tako so istega leta imeli v KD Celje 7 tečajnikov, KD Krim 6 tečajnikov in KD Ljubljana 16 tečajnikov.

Leta 1983 je KRP skupaj s KD Ljubljana organizirala prvo uradno preizkušnjo reševalnih psov, ki se je udeležilo 32 vodnikov iz 7 kinoloških društev. 17 vodnikov in psov je preizkušnjo uspešno opravilo in 12 najboljših je KRP uvrstil na posebno listo MERP (Mobilna enota reševalnih psov) za iskanje v ruševinah, ki jo je posredovala Republiki Slovenije. V soboto 24. oktobra 1983 je v rudniku v Hrastniku blato zalilo rudarje v rovu na globini 450 metrov. V reševalni akciji je sodelovala Simona Volaj s svojo labradorko Ajdo in po napornem spustu in iskanju natančno nakazala truplo ponesrečenega rudarja.

Leta 1984 je izšla prva strokovna literatura v slovenskem jeziku ABC ... za vodnike reševalnih psov. Seminarsko gradivo je zbral, uredil in obdelal Vlado Gerbec.